

I.

Livel je v neki vasi nadodaren Duhoven, ki je vse svojo plačo bratu razdal. Brat pa denarja ni porabil, ampak hranil ga je v velikem skrivu, in ko je sod napolnil, ga je zakopal, brez da bi bil komu besede o tem čimur. Ali nastala so slaba leta. Taka dražina je bila, da so ljudje lažje ~~komirali~~. Vih strah, in minobeden več duhovna spolnil, ko jih je kuka prosil, bratovi otroci pa so kuharice in ponve za njim metali in ga zaničevali.

Ne dolgo potem je vbozi stariček žalosti in glada ~~umrl~~, in kmalu za njim brat njegov.

Mese dni po očetovi smrti so naenkrat vse ponve in kuharice v hiši kuhinjski zmanjkale, in drugo noč ropotalo je po vsej ~~stani~~ ^{stoli} tako, kot da bi svet podiral. Turec, drugi dan našli so vse miže in stole narobe. Ljudje so se zbal, in so hišo popustili. Vsa se je bal strahu, in nobeden ni hotel v hišo čez noč ostati. Nagadnji se najdejo vendar tako srečja, kateri si je upal v hišo čez noč. In ta gre, si zakuri na ognjišču ogenj, očepar klobas, in jih začne brez vse skrbni menčati in hrustati.

Kader ednajst udari, začne nekaj ropotati, vrata se odprejo in noter stopi strah, ki so ga bile same kroti.

Moj se ga tako vstraši, da mu kos klobasa v grli ostane. Ko se iz ~~med~~ ^mvedevice medrami začne misliti, kako bi se pesil. Ali strah zagroni nad njim: Pojdi naprej, vzemi lopato, greva zaklad kopati. On pa je bil vendar tako pameten, da mu reče: Pojdi ti naprej, jaz ne grem. Strah ga sili v drugo in tretjo, toda ker vidi da ne gre, vzame sam lopato in koraki pred njim. Šla sta dolgo ⁱⁿ skozi temen gozd; Kočence pred njim in moj za njim. Zaaj prideta na križ pot, kar zgine naenkrat strah pred njim. Moj se pa tako prestraši, da začne dirjati kar more. Ali pomaj stori pet korakov, je pače v globoko globoko jamo. Tu tam je videl vse duše v vokal in med njimi tudi listi, s katero je nicojano noč zaklala iskal. Strah ga je bilo neizreceno, posebno se ker so valkovi nad jamo tulili, kar ko je drugi dem pravil. Se le drugemu je bilo pristojeno, ta zaklad s kopati. Poplacial je mašnikov dolg in dolg njegovega brata, in stem je pesil njihove duše iz vic, kjer so neizreceno muke topele.

Goriško.

II. O Strahovišk

528/13, II. Pogam 47-48

Strak hodi po noči z lučjo okoli, naj navadnejši po
gozdu; ali vidi se sama luč in nič drugega. [Neki
pijanec je šel pozno v noč k stroji tamen gozd domu.
Ker je bil vinen, je celo pot vrtkal in pel. Kar zagleda
naenkrat dve luči, ki so se vstale, tako, da je zdaj ta zdaj
ona spredaj bila. - Neustrašen koraka za njima, ali
doiti jih ne more, naj gre kakor hoče hitro, luči so vedno
pnačo dalje od njega. Ko tako kapehan za njimi leta,
zaplete se nekam, da ne more ne naprej ne nazaj.
Onoli zaspi. Drugi dan, ko se zdan, vidi da je oes kvas,
kar ni poprej čutil. Se bolj čudno pa mu zdi, ko vidi,
da je krog in krog z gostim trnjem ograjen; čudno se mu
zdi, kod da je notri prišel. Se le ko je nekaj trnja porezal,
se je venkaj splazil. -

Goriško

III. O strahovih

328/13, III

Pegan 48-49.

Il koncu se naslednje prigodbo, ki mi jo je sam moj
pravil, kteremu se je prigodila:

Ko sem bil zadnje pozno v Krični, pravimoj, bel
sem skozi hosto domu, da bi prišel pred. Komaj je v gozd
primaham, začne se tako temniti, da sem mislil, da
sem prišel v pekel. Tekel sem tako, da bi me ne robeden
koroski konj ulovil; ne newaj je zmiraj za menoj kričalo,
da naj obstanem. Taj bi gotovo ne bil obstal, ali zabredel
sem v robilo. Zclaj pride bela podast k meni, ki me seboj
klicie. Moral sem iti, drugzega ni ostalo. Vozilo me je ta
spaka celo noč se sako in zapustila me je se le proti
jutru.

3